

Presoner

Era allà. Jo era allà. Era en aquell lloc on les parets són de ciment i no les pinten ni volent. On substitueixen les portes i les persianes per barrots de ferro. On falten plantes, i bona falta que hi fan. On a sobre les valles hi col·loquen fils, o més ben dit, filferro que ataca amb petites punxes rovellades. Estava al lloc on, ja us ho dic jo, que molta roba i poc sabó hi ha.

Aquests pensaments corrien pel meu cap el primer dia que m'hi van ficar. Avui no, avui ja fa temps que ho he oblidat. Avui ja fa 20 anys que vaig entrar a la presó, i tot ja em sembla normal. És el món exterior el que veig diferent.

Avui havia de ser un dia com qualsevol i al principi ho ha estat. M'he llevat d'hora, i he vist com el meu company, anomenat "prisionero 24613" no em pregunteu perquè, estava clapant deixant anar baballa sobre el llit de la cel·la. No he dit res. He mirat per la finestra i feia molt de sol. M'han deixat sortir al pati, com és habitual en mi, m'he passat 3 hores jugant a bàsquet. Resulta, que a l'hora de dinar, m'han prohibit fer l'àpat, i m'han conduït fins a arribar a una sala on no hi havia estat mai i que es veia molt més arreglada que la resta de l'edifici. Allà, asseguda, esperava ma germana. M'ha explicat que ja era hora de marxar, i així ho hem fet. Ha anat tot molt ràpid.

A l'anar caminant i reflexionant per fora el carrer ho trobava tot estrany, tot diferent. Me n'havia adonat que la presó, s'havia convertit en casa meva.

Com-tu